

כל מקום שנאמר לא יאכל – לא יאכל Wherever it is written

Overview

The גמרא cites a dispute between חזקיה who maintains that [only] לא יאכל (היו"ד צרויה) means איסור הנאה and ר' אבהו who is of the opinion that לא תאכל and לימודים, the גמרא finds it difficult to establish a practical difference between חזקיה ור' אבהו. Our ר' אבהו qualifies the ruling of חזקיה.

asks: תוספות

ואם תאמר יהא נהנה מחמץ בפסח בכרת דהא כתיב¹ כי כל אוכל חמץ ונכרתה –
And if you will say; according to ר' אבהו, whoever derives benefit from חמץ during פסח should receive the כרת punishment; for it is written כי כל אוכל חמץ shall be cut off (whoever eats חמץ shall be cut off). According to ר' אבהו the word יאכל in any form refers to הנאה (as well as אכילה); therefore the פסוק of חמץ of כי כל אוכל חמץ should be understood to (also) mean that whoever has הנאה from חמץ will receive כרת.

anticipates a possible response and refutes it: תוספות

וכי תימא אין הכי נמי –

And if you will say; it is indeed so; according to ר' אבהו there is a חיוב כרת for deriving benefit from חמץ (and not only from eating חמץ); however, this cannot be, for -
אם כן לקמן (דף כג, ב) דבעי מאי איכא בין חזקיה לרבי אבהו לימא דאיכא בינייהו הא –
If it is so (that there is a חיוב כרת [according to ר"א]), then later when the גמרא asks what difference is there between חזקיה and ר' אבהו; the גמרא should answer that this is the difference; according to חזקיה who maintains that only יאכל (היו"ד צרויה) refers to הנאה (but not תאכל וכו'), then there is no חיוב כרת for הנאה; however according to ר' אבהו who maintains that any form of אכילה refers to הנאה, then there will be a חיוב כרת for הנאה from חמץ. The fact that the גמרא does not offer this איכא בינייהו, indicates that the גמרא assumes that there is no חיוב כרת for הנאה even according to ר' אבהו. The question remains, why not!

answers: תוספות

ואומר רבינו יצחק דלא יאכל ולא תאכל ילפינן מלא תאכלו –

לא from לא תאכל and לא יאכל we can derive ר"י answers that
לא; that just as לא תאכל refers to איסור הנאה (as we derive it from נבילה) so too do לא

¹ שמות (בא) יב, טו

indicate איסור הנאה; for the three verbs are similar (that they are preceded a by negative prohibition [the לא]) -

אבל כי כל אוכל לא ילפינו מלא תאכלו:

However the phrase **לא תאכלו** **כי כל אוכל** **cannot be derived from**; for the verbs are not similar. לא תאכלו is written in the negative (preceded by a 'לא') while כי כל is written in the affirmative (and not preceded by a 'לא').² Since the verbs are different and we cannot derive כי כל אוכל from לא תאכלו there is no source to interpret כי כל to refer to הנאה; only to אכילה.

Summary

Only כל אוכל refer to איסור הנאה but not לא תאכלו ולא תאכלו.

Thinking it over

According to ר' אבהו (who derives from לא תאכלו which is written by נבילה) כ"מ שנאמר לא יאכל לא תאכל וכו' אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע that he mean that we derive (from נבילה) that the term אכילה means הנאה (also), or (that the לימוד from נבילה is) that we derive the איסור הנאה from the איסור אכילה?³

² See [and תוס' רבינו פרץ כב, א בד"ה ואי] See also (ובהכת"י) צל"ח בסוף ד"ה שם ואור"י.

³ See (תוספות ברכת אברהם) on this.